

Jani Kiiskilä
HUPPU
ysillä

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tämän kirjan syntyä ovat tukeneet:
Jenny ja Antti Wihurin rahasto
ja Otavan kirjasaatiö.

Kannen kuva: Jussi Anttonen
Kansi: Päivi Puustinen
Kirjeen tekstaus: Elmeri Kiiskilä

© Jani Kiiskilä ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2025
Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50473-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Moi Aamu!

Mä oon tosi ihastunut
suhun. Sun nauru helisee

mun päässä ja sä oot
yhtä söötti kuin vaalea

Haluaisitko sä nähtä?

Vaikka joskus maailmanpyörässä

Huppu

Löytöretki

- **T**äällä! Löytyi! mä huudan taakseni tihkusateeseen. Mun äänessä ei ole helpotuksen tuomaa rauhaa, vaan edelleen pelon tuomaa kireyttä ja huolta.

Vaikka on heinäkuun loppu ja illat ovat vielä valoisia, niin lähes kuusenlatvojen tasalla roikkuvien pilvien ja sumumaisen sateen alla on synkkää. Märät pensaat ovat kastelleet mun hupparin kauttaaltaan, kun olen tutkinut siirtolapuutarhaa kiertävän puuaidan viertä. Sadetakin jätin tänne tullessani auton katolle.

Isä vastaa mun ilmoitukseen käden heilautuksella siististi leikatun orapihlaja-aidan takaa, jossa se on juttutamassa yhden mökin asukkeja.

- Odota Timo siellä, isä huutaa mulle. - Onko se ookoo? Hengissä?

Tuijotan tuttua, villatakkiin puettua selkää, joka kyyristelee lautaseinää vasten muutaman metrin päässä hoitamattoman pensasaidan takana. Mä en meinaa saada sanoja suustani.

- En mä tiedä, mä sanon takellellen.

- Odota siinä! Mä haen äitis tänne. Kuulitko, Timo? isä kysyy vielä.

- Joo!

Normaalisti jätän vastaamatta, kun isä kutsuu mua Timoksi. Nyt veri kiehuu kuitenkin jo ihan tarpeeksi adrenaliinista, etten mä voi hermostua sen timottelusta.

Siirrän aidan ylikasvaneita oksia sivuun ja astun askeleen lähemmäksi ränsistyneen oloista pihavajaa, joka ei ole ollut varmaan käytössä enää vuosiin. Pihan ovat vallanneet marjapuskat, ja omenapuun oksat roikkuvat liki maassa. Mummo nojaa lahoavaa seinää vasten ja lat sylissä ja leuka rinnassa. Mä en näe, hengittääkö se.

– Mummo, sanon varovasti.

Hetkeen ei kuulu mitään, vain oksista tippuvat vesipisarat napsuvat olkapäilleni. Sydän lyö samaan tahtiin.

– Mummo, mä sanon uudelleen ja otan taas askeleen. Yhtäkkiä mummo nostaa päänsä ja kääntää katseensa muhun.

– Mitä nyt? se kysyy.

– Huppu tässä. Mä säikähdin.

– Pöö, mummo sanoo vaisusti ja kääntää katseensa taas alaspäin.

Kyykistyn mummon viereen ja laitan käden sen täriseville hartioille. Mummon vaatteet ovat läpimärät. Ohuista hiuksista valuu sen kasvoille vettä, joka löytää uomia iän tuomista uurteista ja liukuvat niitä pitkin leualle ja siitä alas käsivarsille.

– Ei hätää, mummo. Huppu tässä, mä sanon sille rauhoittavasti.

– Kyllä mä sut tunnen, mummo mutisee.

– Onko sun kylmä?

– Saunan jälkeen saattaa tulla vilu.

Vielä hetki sitten koko alue raikasi huutoja. Mun iso-veljeni Jarska ja sen tyttöystävä Usva etsivät mummoa saunapolun varrelta, äiti taas yhteissaunan takaa kulkevan puron toiselta puolen. Siellä on tiheä kuusimetsä, joka jatkuu ison mäen yli vaikka kuinka kauas. Nyt niiden huhuiluja ei kuulu. Ehkä isä sai niille viestin, että mummo löytyi jo. Toivottavasti Jarskaa ja Usvaa ei tarvitse etsiä tämän jälkeen.

– Odotetaan tässä hetki, mä sanon mummolle. – Saat kuivaa päälle. Isällä on repussa vaatetta ja viltti.

– Mä vaan huilasin tässä hetken, mummo sanoo hiljaa. – Kauhea numero nyt tästä.

– Meillä oli aika kova huoli, mä sanon ja rutistan täri-sevää mummoa tiukasti itseäni vasten.

– Eihän äitis ole tuolla? se kysyy.

– Kyllä se siellä on, ja isä ja Jarska ja Usva. Ja muutama sun mökkinaapuri. Poliisillekin oli jo soitettu.

– Mitä te nyt ootte tehneet?

– Etsitty sua.

Mummo tuhahtaa.

– Kävin saunassa.

– Joo. Neljä tuntia sitten, mä selitän rauhallisesti.

– Mutta sitten et tullut takaisin mökille. Naapuri soitti äidille, kun sua ei näkynyt tunteihin. Ja kaikki ovet oli auki.

– Tässähän mä olen.

– Niin, nyt kun sä löydyit.

– Olin jo ennen sitä.

Hyvä, että mummo on hengissä. Ehkä munikin hengitys tästä tasaantuu. Ja sydän. Äiti panikoi aiemmin, että löydämme ruumiin, ja se sai mun sisukalut tolaltaan. Auton etupenkillä matkalla tänne äiti muisteli jotain sen monista murhakirjoista, kuvaili patologian dosentti Airaksisen sanoin, mitä metsään jääneelle mummolle voi käydä. Mun paha olo vain kasvoi, mitä kauemmin me mummoa huhuilitiin.

Äiti ja isä rynnivät puskituneen aidan läpi kuin kaksi vauhkoontunutta hirveä. Äiti kyyristyy mummon eteen ja ottaa sen kasvot käsiensä väliin.

– Äiti kulta. Ootko sä kunnossa?

– Meneehän sitä nyt noista poluista sekaisin, mummo vastaa. – Kummasti oli tullut uusia risteyksiä. Kaiken maailman uusia teitä.

– Ei ole tullut, äiti sanoo painokkaasti. – Polkuja on vain kaksi.

– Niin on. Toinen menee toisaalle ja toinen muualle.

– Sä olet kulkenut saunalta mökille vaikka kuinka monta kertaa. Miten tässä nyt näin kävi?

– Ei tässä mitenkään käynyt, mummo tuhahtaa. – Ja osaan kulkea vieläkin.

Äiti huokaa syvään.

– Sä lähdet nyt meille, se sanoo painokkaasti. – Tänne sä et enää voi yksin jäädä.

Mummo tuhahtaa taas. Se näyttää silmät sirrillään kieltä äidille ja puristaa tiukemmin jalat itseään vasten.

- Ensin viedään mummo ja sitten metsä, mummo mutisee ensin itselleen. Sitten se korottaa ääntään:

- Tuonne kuusimetsään on merkitty iso hakkuu. Punaisia nauhoja joka puolella. Vievät joka ainoan puun.

- Et kai sä sielläkin ole käynyt? äiti kysyy hätääntyneenä. - Sinne eksyy varmasti.

- Joka viikko käyn, mummo sanoo uhmakkaasti.

- Enää et kyllä mene.

Mummo ei vastaa, mutta nousee äidin auttamana pystyyn. Äiti ja isä taluttavat mummon siirtola-puutarhan laidalta oikealle polulle ja sitä pitkin autolle. Mä seuraan niitä vaitonaisena. Mummo näyttää pieneltä, kun se on kääritty vilttiin.

Isä sulkee auton takaoven ja astuu ojan pientareelle. Se pyyhkii kenkäänsä märkään heinikkoon.

- Koiranpaskaa joka puolella, se jupisee. - Eikö niitä paskoja voi kerätä, jos on semmosen kiusankappaleen itselleen hankkinut.

Isä kääntyy mua kohti, pyyhkäisee vielä kerran kenkäänsä ruohoon ja kaivaa taskustaan tikkarin. Se kuo-rii sen rauhallisesti ja napsauttaa tikkunekun sitten hel-pottuneena suuhunsa.

- Kaikki ei mahdu kyytiin, se sanoo tikkarin lutkuttamisen välissä. - Timo, käveletkö sä?

- Ihan sama, mä vastaan, vaikka lämmin autokyyti olisi kelvannut.

- Käytkö vielä katsoon, onko se verannan ovi lukossa, äiti huikkaa mulle auton takaa.

Nyökkään vastaukseksi ja lähden lompsimaan kohti mummon siirtolapuutarhamökkiä. Sitä kautta on muutoinkin lyhyempi reitti kotiin.

Mummon muisti on mennyt nopeasti huonoon kuntoon. Vielä viime keväänä siltä olivat hukassa vain puutarhalapiot ja silmälasit. Mä istuin usein mökin kuistilla mummon seurana.

Olisi pitänyt käydä mummon luona useammin kesän aikana, mutta äiti ja isä halusivat jumittaa satojen kilometrien päässä meidän mökillä. Jarska ei siellä enää ollut kuin muutaman päivän ja silloinkin Usvan kanssa. Mutta mut kahlittiin sinne. Äidin ja isän mielestä 15-vuotias ei voi vielä olla yksin kotona.

Mä astun sisälle mummon mökkiin. Siellä on kaikki ennallaan. Jokainen tavara tutulla paikalla. Päiväpeiton kulma on taiteltu niin kuin aina. Seinällä on muutama mun piirros ja hyllyllä mun pienenä tekemä legotalo. Se esittää tätä mökkiä. Kokeilen kamiinan kylkeä, se on kylmä. Mummo ei ole tänään tehnyt tulia. Eikä tuoksu pulla, vaikka on saunapäivä. Mä suljen ulko-oven ja laitan sen lukkoon.

Sade ropisee kovemmin kuistin kattoon kuin vielä hetki sitten. Mä istun portaille odottamaan sen taukoamista.

Mä sain kesän alussa mummolta kirjepaperia ja mustekynän, että mä voisin kirjoittaa kirjeen höpsönhyttyrälle. Mummo tarkoitti sillä Aamua, vaikka en mä siitä ollut sille mitään kertonut. Mutta oikeassa se oli,

Aamua mä olen miettinyt koko kesän. Mä olen tutkaillut Aamun tilejä puhelimesta. Katsellut kaikkia sen postauksia ja tarinoita. Yhdestä kuvasta, jossa Aamu makaa sohvalla, mä piirsin muotokuvan. Kuvittelin, että sohva olisi divaani niin kuin Titanicissa, kun Jack piirtää Rosen. Mä piirsin kesällä paljon, koetin löytää oikeat mittasuhteet ihmiselle. Yritin mä kirjoittaa kirjettäkin. Kirjoitin tosi monta. Ja monta rypistettyä tolloa heitin saunan kiukaan pesään. Ainuttakaan viestiä en uskaltanut lähettää.

Ainakaan Aamu ei ole enää yhdessä sen huipputaitavan sellisti Klasarin kanssa. Boltsi kertoi sen mulle. Boltsi on edelleen yhdessä Helmin kanssa, joka on Aamun paras kaveri. Klasari ja sen kuolettavat tuijotukset ovat silti edelleen varjona mun haaveiden taustalla. Onneksi se lähti musiikkilukioon toiseen kaupunkiin.

Mä sain mummolta myös kirjan. Sen nimi on *Sammarit ja mä*. Kirjassa kertoja kaivertaa puun kylkeen sydämen ja kirjoittaa sen sisään oman ja sen ihastuksen nimen. Mä olen kuvitellut ja taidan mä kuvitella edelleen, että mun sisällä on puu. Ja mä olen tehnyt siihen kaiverruksen. Sydämen kohdalle. Kirjassa oli muitakin kohtia, jotka oli kuin mun elämästä.

- *Sun pitäs Make tehrä jotain, tai se mimmi katoaa. Lähtee kato karkuun, niin kuin hauki Näsijärven rannasta.*
- *Niin pitäs.*
- *Tee sit.*
- *En mää osaa oikein puhua.*

Niin kuin en mäkään. Aina jää sanat kurkkuun, kun ne pitäisi päästää vapaaksi.

Mummolta on jäänyt mustaviinimarjapensaansa vierelle marjaämpäri. Siihen kerätyt marjat taitavat uida jo sadevedessä. Mä otan kuistilta mukaani oksasakset ja menen ikivanhan vadelmapensaansa luo, josta mummo poimi mulle marjoja jo silloin, kun mä olin pieni.

Mä leikkaan vadelmapuskasta oksan.

Otan marjaämpäriin mukaani ja palaan verannalle sateensuojaan. Tyhjennän kaiteen yli vedessä lilluneet mustaviinimarjat rastaille syötäväksi. Mä lasken ämpäriin hanasta puhdasta vettä ja tyrkkään oksan sinne.

Kun mä tuun kotiin, mummo on jo nukkumassa. Äiti oli kuulemma laittanut mummon istumaan saunajakkaralle kuuman suihkun alle, lämmittänyt marjamehua ja peitellyt takkahuoneeseen sohvalle. Uni oli tullut äkkiä. Muu perhe ja Usva istuvat vaitonaisina olohuoneessa. Pöydällä on avaamattoman palapeli-laatikko, jonka isä on saanut läksiäislahjaksi Usvalta.

Mä jätän mukaan ottamani ämpäriin eteiseen ja menen vaihtamaan kuivat vaatteet.

– Äiti, onko sulla kukkaruukkua ja ylimäärästä pesuvatia? mä kysyn, kun tulen takaisin alakertaan.

– On niitä autotallissa, äiti vastaa. – Mihin sä niitä tarttet?

Otan vadelmanoksan ämpäristä ja näytän sitä.

- Istutan siihen tän, mä sanon. - Tää on mummon pihasta.

- Kaunis ajatus, äiti sanoo. - Mutta ei sitä taida voida noin vain istuttaa.

- Pystyy sen. Katoin netistä videon. Siinä brittimies leikkasi oksan, käytti vedessä ja tyrkkäsi ruukkuun kasvamaan. Ja toimi.

- No saahan se Timo kokeilla, isä sanoo nojatuolistaan. - Ne vadit, mullat ja muut on vaan tiellä autotallissa. Jarskan puntit mahtuisi paremmin.

- Kiitos, mä vastaan.

Samalla kun puen sadetakkia, kuulen isän huolestuneen kysymyksen:

- Kai sä Jari-Teemu niitä tuut viikonloppuisin nostamaan?

Jarska on muuttamassa naapurikuntaan urheiluammattikoulun asuntolaan. Isä ei ole vielä oikein sisäistänyt sitä, että sen elämä muuttuu, kun arkea eivät enää rytmitäkään Jarskan treenit ja pelit.

- Mitäs mieltä sä oot? Jarska kysyy multa.

- Mistä? mä kysyn eteisestä.

- Että pärjääkö mummo talven täällä? se tarkentaa.

- Niin kuin viime talvena.

- Kun Jari-Teemu muuttaa, sen huone jää vapaaksi, äiti sanoo.

- Ei nyt sotketa Jari-Teemun lähtöä tähän, isä ärähtää. - Se on ihan eri murhe. Ja mä levitän ton palapelin sinne.

- Kyllä mä voisin olla mummon kanssa, mä sanon.
- Mun huone ois sen vieressä.

- Sä olet Timo koulussa, isä sanoo mulle tiukasti.

- Ja onhan se huone yläkerrassa, Usva sanoo. - Mummon pitäisi kulkea rappuset monta kertaa päivässä.

Isä nousee nojatuolista ja nyökyttää näyttääkseen olevansa samaa mieltä. Se nostaa lököttäviä collegehousuja ja tunkee sitten kädet niiden taskuihin. Housut valahtavat uudelleen.

- Ei mummo tänne voi jäädä, isä sanoo jämäkästi.
- Ihan niin kuin Usva sanoi.

- Mihin se sitten menee? äiti kysyy kiukkuisesti.

- Mun kaverini mummi on siellä Taimitarhassa, hoivakodissa terveystieteiden vieressä, Usva sanoo.

- Miksi nämä kaikki nimet tässä kylässä on jotain luontoa, äiti tuhahtaa. - On päiväkotia Sienimetsä ja hoivakoti Taimitarha. Ei ne vanhuksia mitään taimia enää ole. Kas kun hautausmaa ei ole Mätä omena.

- Sinne kai mummo pitäisi saada, isä sanoo.

- Ai hautuumaalle? äiti kysyy hölmistyneenä.

- Sinne Taimitarhaan.

- Sen taikurin kun näkisi, joka äidin sinne saa. Yhdessä Herttua-sarjan kirjassa ikäihminen kuoli hoitokodin portille, kun oli tarpeekseen vitkutellut sinne menoa.

Kukaan ei kommentoi äidin dekkariviittausta, niitä tulee nykyään paljon. Hetken huoneessa on tuskastuttavan hiljaista. Ei kukaan haluaisi mummoa hoivakotiin. Ehkä se olisi pärjännyt yksiossaan, mutta se myi

sen viime kesänä, kun luuli saavansa asua siirtola-puutarhassa talvenkin. Äiti pakotti mummon pak-kasten tultua asumaan meille takkahuoneeseen. Isän pinna ei kestänyt sitä.

- Kun mä tapasin mummon ekan kerran, niin se muisti kaiken, Usva lopulta sanoo. - Oli ihanaa, että mä ehdin tavata sen ennen kuin...

Usva nielaisee. Sen silmäkulmaan taitaa nousta kyynel.

- Ennen kuin mitä? Jarska kysyy ja laskee käden Us-van polvelle.

- Se mun kaverin mummi kun ei enää oikein tun-nista ketään. Ei edes sitä mun kaveria. Vaikka se on sen lapsenlapsi.

Mullakin nousee pala kurkkuun. Mummo on mulle rakas. Mä otan ämpärin ja lähden autotalliin. Ei tänä il-tana mummon kohtalosta kuitenkaan päätetä, varsin-kaan kun mummo ei itse ole hereillä. Mä luulen, että silläkin on mielipide.

Istuttaminen kävi nopeasti. Mä kaadoin multaa kukkaruokkuun ja törkkäsin oksan siihen. Vati tulee ruukun alle, että oksa saa tarpeeksi vettä.

Huoneessani mä asettelen ruukun seinän viereen hajustehyllyn alle. Hyllylle on tullut kesän aikana vain muutama hajuvesi lisää. Mä poimin vaniljaisen hajun viereltä pienen legoukkelin. Se olen ollut mä, silloin kun mä vielä leikin sillä. Asettelen ukkelin seisomaan vadelmanoksen viereen.

- Mä haluan esitellä Aamun mummolle, mä sanon ukkelille. - Vielä kun mummo muistaa. Mä haluan esitellä sille sen höpsönhyt tyrän, jonka pitäisi seistä tässä sun vierellä.

Mä siirrän vielä ukkelia vähän lähemmäksi oksaa. Se näyttää löytöretkeilijältä.

Eläinleikki

Kun mä olin aloittamassa kaksi vuotta sitten seiskaluokkaa, me kokoonnuttiin loman vikana hellepäivänä satamaa vastapäätä olevalle rannalle Nakun ja Milan kanssa. Ne olivat silloin mun parhaat kaverit, mutta kun ne alkoivat seurustella, me ollaan oltu vähemmän kolmistaan. Me hypittiin kalliolta veteen ja kuunneltiin isojen ysille menevien huutoa sataman rannan hyppytornista.

Nyt mä kuitenkin olen tässä hyppytornin juurella ja mun luokkakaverit pudottautuvat vuoron perään tornista veteen. Kallioilla ei tänään näy ketään, mutta meidän huuto täällä on tutun kuuloista. Ensi viikolla jatkuu koulu, meidän vika vuosi.

Ensi viikolla me mennään myös Milan kanssa katsomaan mummoa. Äiti vei sen Taimitarhaan toissa päivänä. Me oltiin jo edellisenä päivänä sisustettu sen huone siirtolapuutarhamökin huonekaluilla.

Sataman puistossa on paljon väkeä. Me ollaan Helmin, Boltsin ja Milan kanssa hiukan syrjemmällä isoimmasta ryppästä, johon valuu koko ajan lisää kavereita. Osa juoksee heti torniin, osaa jää vilteille ran-

taan. Mutta joka kerta, kun uusi kaveri tulee paikalle, kaikki nousevat ja halaavat tulijaa. Se on uusi juttu. Niin ei tehty vielä viime syksynä.

Mila selailee hiljaisena puhelintaan valkoiset nappi-kuulokkeet korvissa. Välillä se vilkaisee puiston reunaan ja muljauttaa silmiään tai tuhahtaa. Nakun lätkäjoukkue harjoittelee siellä. Jarskakin näyttää olevan vielä mukana, vaikka kohta se siirtyy toiseen joukkueeseen muuton myötä.

Rantatien laidalla on tuttu jäätelökioski. Mun sydän lyö omituisesti, kun mä katson sitä. Tuntuu kuin sydäntä kaiverrettaisiin.

Kioskilla on koko ajan jono. Ja kohta se täyttyy jääkiekkoilijoista, niin kuin aina. Mä nykäisen huppua vähän pidemmälle pääni yli. Sen sisässä on paljon tuoksua.

Kiekkoilijat ovat kaikki ilman paitaa. Niiden iho kiiltää hiestä. Auringolta niitä ei suojaa kuin lippalakin lippa, useimmilla se on niskapuolella. Nakunkin afroa peittää seuralogolla varustettu lippis. Näen kun valmentaja ohjeistaa kiekkoilijat pareiksi. Toinen parista asettuu polvilleen ja toinen istuu sen pohkeiden päällä. Etummainen laittaa kädet selkänsä taakse ja lähtee kaatumaan kohti nurmea. Moni taipuu ihan nurmen pintaan ennen kuin nostaa itsensä takaisin ylös. Noilla on vahvat lihakset.

Mä kokeilin tuota liikettä joskus Matin kanssa, mutta kolahdin aina lopuksi lattialle. Vaatisi lisää harjoitusta,

että keskivartalon lihakset pitäisivät mut pystyssä. Kessällä on tullut löysäiltyä, en juuri käynyt uimassakaan.

Mulla on välillä ikävä Mattia. Siitä tuli talvella mun paras kaveri. Sitten Matti muutti ainakin vuodeksi Italiaan. Sillä kävi valtava tuuri, kun sen isä sai työkomennuksen Milanoon. Samalla toteutui Matin unelma. Se pääsi yhden paikallisen jalkapalloseuran akatemiaan. Aluksi se on vain kokeilu, mutta voi olla, että Matti saa harjoitella niiden kanssa koko vuoden. Ei se seura ole Inter tai AC Milan, mutta hyvä alku. Sen viime kesän ihastus jalkapalloleiriltä, Andrea, asuu bussimatkan päästä keskustasta. Voiko kaverilla olla asiat paremmin?

Helmi juoksee paljain varpain meitä kohti. Sen pikkusisko Sini lentää siivet levällään ja yrittää napata Helmin kiinni. Helmillä on ohut kesämekko, joka hulmuu sen liikkeistä. Se hypähtää Boltsin taakse turvaan jahtaavalta siskoltaan. Boltsilla on päällä hyvin silitetty kauluspaita.

– Apua, Simpukka, Helmi sanoo hengästyneenä.
– En mä jaksa juosta koko ajan.

– Anna Helmin huilia vähän. Jooko? Boltsi pyytää. Sinin eli Simpukan hoitaminen on ollut sen ja Helmin kesätyö.

– Sisko on leppäkelttu, ja toi on papukaija, Simpukka sanoo ja osoittaa Boltsia. – Se papattaa koko ajan. Mä oon lokki.

– Sittenhän meitä on kolme lintua, Boltsi sanoo.

– Kolme? Helmi kysyy Boltsin takaa.

- Papukaija, lokki ja leppäkerttu, Boltsi laskee sormillaan. - Eiks se oo kolme?

- Leppäkerttu ei oo lintu, Simpukka sanoo.

- Niin, ei tietenkään, Boltsi sanoo nopeasti.

- Lintuja tai kerttuja, mä sanon, - onpas täällä joka tapauksessa paljon eläimiä.

- Joo, mä löysin nää kaikki eläimet. Ja nää on mun. Sä oot sammakko.

- Okei. Mikäs Mila on?

- Se on mato. Ja lokki syö sen kohta, kun se vaan makaa.

- Etkä syö! Mila kiljahtaa ja nousee istumaan.

Mila vilkaisee taas kiekkoilijoiden harjoituksia. Naku on nostanut jalan maassa olevan pelikaverin rinnan päälle ja jyskyttää molemmilla nyrkeillä rintakehäänsä. Lähelle harjoituspaikkaa levitetyltä viltiltä kuuluu kikatusta. Siellä on iso rykelmä tulevia seiskoja.

- Ootatko sä Nakua? mä kysyn Milalta. Se kohauttaa olkapäitään.

- Eiköhän sillä ole omat kuviot treenien jälkeen.

- Ai, etkä sä ole menossa mukaan?

- En. Vähän on ollut nyt kaikenlaista, Mila sanoo ja käy taas makuulle tuijottamaan puhelintaan.

Simpukka on keksinyt uuden eläimen.

- Tää on viltahepo, se sanoo ja rapsuttaa lempeästi Köntsää, joka lipoo vettä nurmelle asetetusta kupista. Sekin on Boltsilla ja Helmillä tänään hoidossa.

- Minusta se on ilmiselvä koira, mä sanon.